

Võta ja loe!

№ 4.

„... matuse kella hää! kostis nõrgalt mu kõrvu“.

Viimane võimalus.

Rosa Thörne.

Oli palwenädal 1902 a. Olin osavõtjana ühel Stockholmi naaberfogu duse koosolekul. Järe! koosolekul kiindus mu tähelepanu ühele noorele naisterahwale. Temas oli midagi, mis tõmbas mind ta juure. Tundsin Jumala Waimu fundi minna kõnelema temaga ta hinge asjadest, kuid püüdsin weenda end selles, et küllap ta kindlasti ongi juba usklik, sest nii tõsine ja tähelepanelik oli ta.

Waimu fund muutus wõimsamaks: „Mine rääkima temaga!“ Katsusin weelgi vastu panna, kuid lõpuks pidin ma siiski minema.

„Kas olete Jumala laps?“ küsisin. „Ei,“ vastas ta lihidalt. „Kas ei tahaks te saada selleks?“ „Olen kord olnud — — —.“ „Kuid, kas te ei taha tulla uuesti Jeesanda juure?“ „Muidugi, kuid mitte täna õhtul.“

Jutlesime natuke. Ta oli avameelne ja õiglane. Ta tunnistas, et igatseb seda rahu, mida tundis kord Jumalas. Kuid täna õhtul ta siiski ei tunnud nii võimast tahet anduda Jeesandale, et oleks võinud kõikide wõõraste pilkude all tulla esile. Jättsin ta, südamest turch, et polnud võinud belda talle ühtegi sõna, mis oleks läinud sügavamalt ta südamesse.

Reegi teine isik oli ka talle rääkimas, kuid sama wiletsate tagajärgedega — naine waid raputas eitawalt pead. Mu südame walu ta hinge seisukorra pärast kaswas seda mööda, kui koosolek lähines lõpule. Ei võinud lasta teda minema, enne kui pidin weel kord proowima. Läksin uuesti ta juure.

„Kui te aaksite, et see on teie wiimane wõimalus otsida päästmist, kas oleksite siis walmis Jeesust wastu wõtma ja tulema ta juure just seesugusena kui olete?“

Ta raputas mu käsiwärt ja waatas mu peale wäga tõsiselt. Tundus, nagu oleks mu walu ta hinge päästmise pärast ta peale mõjunud, ja ta wastas: „Jah, loomulik, et seda teeksin.“

„Me ei tea, kas on teil enam kunagi teist wõimalust, kuid et teil praegu just on seesugune, siis — kas ei tahaks te seda ära kasutada? See wõib olla ka wiimane.“

Wiharad walgusid tal silma ja weeresid palgedele. Siis waatas ta mu peale ja ütles: „Jah, ma tahan.“ Ta wajus põlwi ja algas äge wõitlus, millest ta wälja tuli wõitjana. Rahulikult ja õnnelikuna tõusis ta põlwedelt, ülistades Jumalat, kes uuesti oli teda omaks wõtnud ja annud talle päästmise rõõmu.

Kaks nädalat selle sündmuse järel Jumal juhatas mu tee sama foguduse kesktele. Loomulikult igatsefin ma näha saada seda oma tundmatut sõbrannat ja kuulda, kas on ta õnnelik ning hoitud usus, kuid juureks pettumuseks ei leidnud teda wäikesest palwelast.

Kui aga ta pöörmine oli siiski ebatõsine, mõtlesin endamisi. Oli wäga raske hafata ta üle midagi küsima, sest kunagi ei olnud ifegi ta nime kuulnud. Katjusin siiski kelleltki uurida, kes sel õhtul kahe nädala eest oli olnud ka tema eest palumas. Siis tõusis üles teegi mees, kes kuulis mu järelepärimist, tuli mu juure ja ütles üllatatult:

„Kas teie olete see, kes sel õhtul õhutasite kedagi noort neidu andma end Jumalale just siis, kuna see wõib olla ta wiimane wõimalus?“

„Jah, mina see olin.“ „Kas olete Stokholmist?“

Jaatasin ja imestasin, mida ta sellega dieti mõtleb, kuid aimasin, et jaan siiski midagi kuulda tollest neiuft. Ta palus mind enda järel astuda trepile ja häämastunult tegingi ma seda.

„Kas kuulete kirikukellade heliüd?“

„Jah,“ wastasin, sest matusekellade hää l kostis nõrgalt mu kõrwu.

„Kellad kuulutawad ta surmasõnumit. Kaks päewa teie käigu järel ta haigestus, mõne päewa pärast oli ta juba meelemärkufeta. Selle

nädala algul ta suri ja nüüd pannakse ta maine maja furnuaia mulda. Enne kui ta kaotas meelemärguse, saatis ta teile järgmised termised:

„Delge sellele Stokholmi neiuale, kui ta veel tuleb sija, et juren õnnelikuna, sest tean, et olen saanud puhastuse Talle weres. Mina õnnistan teda selle eest, et ta nii wäsimatult manitses mind päästmist otsima, sest see oli minu wiimane wõimalus. Jumal olgu tänatud, et ta ei lastnud mind wälja enne palwelast, kuni olin wastu wõtnud päästmise. Nüüd olen väga haige, kuid wõin hingata täie u'aldusega Jeesuses. Paluge teda edasi wiia ühe surija termised — ühe, kes tuli üheteistkümmemal tunnil — neile, kes veel käiwad maailma teed. Hoiatage neid, et nad oma pöörmist edasi ei lükkaks teiseks korraks, sest see wõib olla n e i l e g i wiimane wõimalus. Delge Jumala lastele, et kui näewad otswat hinge, kunagi ei läheks sellest mööda, sest see wõib olla just selle hinge wiimane wõimalus. Delge talle, et see on minu testament temale, et ta ei tohi jätta kutsumast hingesid Jeesuse juure, kuni kohtame Jeesuse juures.“

Nüüd läkitan selle testamendi edasi, eriti kõigile, kelle ülesandeks, hingede päästmistöö. Kuid puudutagu see surija noore testament iga üht isiklikult. Ja, kes veel seisab kaheldes otustamise ees, haaraku nüüd finni päästmisest, sest see wõib olla wiimane wõimalus.

(Unghdomswänneren.)

Kuningas maata, kuid mitte Jumalata.

Kellelegi härrale, kes warsti peale 1866 a. sõja asus Frankfurt a/M., ütles ülemkelner:

„Wõõrasteraamatust nägin, et olete Hannoverist, seepärast wõin ma teile midagi jutustada kuningas Georgist. Mõni aasta tagast asus ta siin hotellis ja mina teenisin teda. Ühel päewal läksin ma ta magamistuppa vaatama, kas on seal kõik korras ja puhas. Wõime augu läbi nägin aga kuninga põlwitamas ja kuulsin, kuidas ta häälega palus. Ta palus kogu oma pere, rahwa ja isamaa ning oma hinge eest. See oli meie Isanda Jeesuse truu sulase palwe.“

Mina olin siis väga kaugel usust. Kuid wälgulöögina tuli mu hinge mõte: kui patune inimene olen mina küll, ja kuidas ma wõiksin leida päästmist õnnistegijalt. Minagi õppisin paluma ja sain õnnelikuks inimeseks ja peale Jumala, olen ma kõigepealt tänu wõlgu teie wagale kuningale.“

See jutustus liigutas mõõrast. Pärastises elus muutus see elukogemus talle usukinnituseks.

Üks muudab inimesi.

Lääne Aafrikas, Kulbrannal on Päästearmeel kodu kurikaldumustega poistele. Ametiõdimud on näinud selle ettevõtte head mõju ja hakanud wangla asemel sinna saatma sarnaseid poisse. Üks poistest, keda peeti päris parandamatuna, wanemate karistusest ja politsei pekstust hoolimata, toodi ka sinna Wihastudes ta pures inimesi kui hull koer. Kuid kui ta seal kodus õppis paluma ja uskuma Jeesust, ja ta päästwat wäge, sündis tas suur muutus. Nii on weel mitmed muudki kõlwatud poisid saanud seal päästetud. Waata, ma teen kõik uueks! Jlm. 21:5.

Kes tahab . . .

Kes tahab laulda — leiab aina laulu.
 Kes tahab riielda — leiab aina riiuks põhjust.
 Kes tahab nuriseda — leiab aina, mille üle nuriseda.
 Kes tahab olla rõõmus — leiab aina palju ainet rõõmuse.
 Kes armastab rahu — leiab aina rahulikke inimesi.
 Rahuloleja leiab palju tänulikkuse põhjusti.
 Mis sa leiad?

Kui wäärtusetud on maifed warad.

Ütitiigi linna tänawail Belgias müüb üks wanote wäitfeid asjafesi, et oma leiwapalukest sellega teenida. Ta on tuntud „wana Cameloti“ nime all. Neljakümne aasta eest oli sama mees — õige nimi on tal Sicart — tuntud wiilikunstnik Euroopas. 15 aastafest hakkas ta oma wiulit meisterlikult tarwitama, nii et kutsfeid tuli feisritelt ja funingatelt, Pariisist, Peterburist, Londonist ja igal pool sai ta suure kiituse osaliseks. Wärastised kontserdid töid talle suure waranduse, ning mitmed aumärgid ilustasid ta rinda. Kui ta oma hiilguse tipule oli saamas, tabas ühe saju ajal teda wälf, haltwates teda pahemast küljest. See haigus sai pikapeale parandatud. Siis tuli aga langetõbi ja nõdra-meelsus ning ühes sellega kaotas ka oma waranduse. Ta on täna, ehkki taas selge mõistuse juures, üks waene kerjaja, kellest keegi ei näi ära tundwat endist kuulsust, keda tuhanded kadestasid. Nõnda on see mees üks reisiru jutlus sest wäärtusetust ilmaõnnest ja inimlikust wäest.

Üks mõtleb aina enne Jumalale, siis alles raskustele — ta algab Jumalaga. Üks matu s, wastupidi, mõtleb enne raskustele ja siis alles Jumalale — ta algab raskustega. C. M. MacIntosh.

Toimetaja **Peeter Sint**. „Wõta ja loe“ hind à 2 senti; 10 tähti — 15 senti. Jmub 2 x kuus. Matkab aastas 50 s., 1/2 a. 25 s. Tellige ja lewitage! Toetusi traktatimijoni heaks, tellimisi ja kaastõid saata toimetaja aadressil — Koibu 68-b-6, Tallinn. Tellida võib ka Briti & Wäljam. Piiblistikist, Matasaeiwu 4 Tallinna; seajamas saada ka igasuguseid piibleid ja piibliõisi.

R.-ll. „Wõta ja loe“ 1932.

EESTI
 AR
 RAHVUSRAAMATUKOGU